

[Hartvig Frisch.]

egentlig maa synes, det er en Selvfølge, men af Lovforslagets Bemærkninger fremgaar det, at man ikke hidtil har haft en saadan Bestemmelse og aabenbart har savnet den. Saa jeg forstaaer, at der ogsaa dermed tilsigtes en særlig Beskyttelse for Barnet, at man ønsker at sikre, at de Bidrag, der udredes til dette Formaal, ogsaa virkelig kommer Barnet til Gode.

Som et helt nyt Moment kommer Myndighedernes Interesse i, at Barnet faar den *virkelige* Fader; det er, saa vidt jeg kan se, et helt nyt Moment i Lovgivningen. Den danske Lovgivning har hidtil med Hensyn til Faderskabssager stillet sig paa det Standpunkt, at det afgørende var, at der sikredes Barnet Underhold. Det har været det væsentlige Synspunkt, og derfor, hvor der har været flere Barnefædre udlagt, har man uden en nøjere Undersøgelse — man havde jo i tidligere Tid heller ikke de Midler, vi nu har, jeg tænker paa Blodprøverne — fordelt Bidragspligten og betragtet det økonomiske Moment som afgørende; man har dermed ikke haft nogen virkelig Interesse for Spørgsmaalet om den virkelige Fader. Det er klart, at Interessen for dette nye Moment hænger nøje sammen med den nu foreslaaede bedre Retsstilling for det uden for Ægteskab fødte Barn i Henseende til Arv. Jeg forstaaer det saaledes, at Lovforslaget om fuld arveretlig Ligestilling for det uden for Ægteskab fødte Barn med det ægtefødte nødvendiggør, at der rejser sig denne Interesse; det maa i Kraft af Loven om Arv blive et afgørende Punkt, at man fastslaaer det virkelige Faderskab. Hertil tjener nu for det første i § 5 Kravene om Anmeldelse af Fødsel, dels gennem Jordemoder og Læge med alle de Oplysninger, der kan gives, ogsaa ogsaa om Faderen, dels gennem Moderen, hvem det, hvis hun paa Hospitalét ikke vil opgive noget angaaende Faderen, ifølge denne Paragraf paahviler senest 1 Maaned efter Barnets Fødsel at give Myndighederne Oplysninger om, hvem der er Barnets Fader. Denne Paragraf vil i høj Grad være medvirkende til, at man faar konstateret Faderskabet.

Jeg kan her nævne, at i Forbindelse med denne Myndighedernes Interesse for den virkelige Fader er der det interessante i § 7, sidste Stykke, at Myndighederne, hvis de af særlige Grunde er betænkelige ved at modtage en Faders Anerkendelse af Faderskabet, kan henvise Sagen til retslig Afgørelse. Det er overordentlig interessant, for her staaer man ogsaa over for, at selv om Moderen har angivet en Mand, og Manden

har anerkendt Faderskabet, saa kan Sagen henvises til retslig Afgørelse, hvis Myndighederne af forskellige Grunde finder Opgivelsen betænkelig. Jeg skal ikke her nævne hvilke Grunde; jeg forstaaer udmærket godt, at der kan være Grunde til at vælge en bestemt at udlægge, og der kan ogsaa være Grunde for vedkommende til ikke at protestere, der kan være Tale om det, man praktisk talt kalder Pengeafpresning.

Dertil kommer saa hele Kapitel 42 a. i Ændringen til Retsplejelovens Bestemmelser om Faderskabssager og specielt denne Lovs § 456 g. og i., der ogsaa i høj Grad er formuleret ud fra det Synspunkt, at man har Interessen henvendt paa ikke at nøjes med at faa en Fader til Barnet, men at faa den virkelige Fader. Der staaer f. Eks. i § 456 g.:

„Retten drager paa Embeds Vegne Omsorg for Sagens Oplysning. Enhver, der efter de i Sagen fremkomne Oplysninger kan have besvangret den paagældende Kvinde, skal af Retten inddrages under Sagen som Sagsøgt.“

Man sikrer sig altsaa, at Eftersøgelsen bliver saa vidtstrakt som muligt. Paa samme Maade med § 456 i., der gælder Vidner, som afhøres i Faderskabssager: „Den, der afhøres som Vidne i en Faderskabssag, er altid pligtig at afgive Forklaring om, hvorvidt han har haft Samleje med Moderen inden for Avlingstiden“. Man aabner altsaa der Muligheden for, at ogsaa de, der afhøres som Vidner, selv om de ikke er sigtet, kan stilles dette Spørgsmaal — for at give Myndighederne den videst mulige Lejlighed til at konstatere, hvem der er den virkelige Fader.

Endelig kommer hertil Anvendelsen af Blodprøver i Stedet for Ed, som jeg forstaaer er en vigtig Ændring i Lovforslaget. I samme Retning gaar den vidtgaende Ret til Sagens Genoptagelse, som næppe vilde være givet saa vidtgaende, hvis man ikke ogsaa der sigtede til at faa konstateret den virkelige Fader.

Men nu forekommer det mig — og her vil jeg stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister —, at imod denne ganske klare Tankegang strider til en vis Grad nogle af Bestemmelserne i Forslag til Lov om Ægtebørn. Grundlaget for dette Lovforslag er aabenbart Ønsket om saa vidt muligt at skaffe de uden for Ægteskab fødte Børn Stillingen som Ægtebørn, og medens man, naar det, om jeg saa maa sige gjaldt om at konstatere Faderskabet til uden for Ægteskab fødte Børn, gav Tvivlen det mest udstrakte Mulighedsfelt, saa forstaaer jeg Forslaget til Lov om Ægtebørn saaledes, at